

Arrest

nr. 42 286 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE & N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2009 dienen verzoekers in België een asielaanvraag in.

Verzoekers vingerafdrukken worden genomen en uit het Eurodacverslag blijkt dat hun vingerafdrukken reeds werden genomen in Polen en zij er een asielaanvraag indienden op 25 juli 2009.

Op 28 januari 2010 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde

land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Op 3 februari 2010 aanvaarden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek.

Op 10 februari 2010 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die op dezelfde dag wordt betekend aan verzoekers. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde G. T. geboren te (...) van nationaliteit : Georgië (Rep.) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het artikel 16 (1) (e) van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene diende op 9/11/2009 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem bleek dat betrokkene in juli 2009 asiel had aangevraagd in Polen. Op 28/01/2010 werd aan de Poolse autoriteiten een verzoek tot terugname van betrokkene gericht. Op 3/2/2010 ging Polen akkoord met de terugname van betrokkene op grond van art. 16 (1) (e) van de Verordening 343/2003.

Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 25/11/2009 werd aan de betrokkene gevraagd om welke reden hij asiel vroeg in België. Hij stelde dat België de mensenrechten respecteert en vond het eveneens belangrijk dat zijn zoon hier medische hulp zou krijgen. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelt betrokkene last te hebben van angstaanvallen, te lijden aan slapeloosheid en constante hoofdpijn te hebben. Zijn zoon zou aan chronische astma lijden en hiervoor voortdurend onder behandeling staan en medicatie krijgen. Betrokkene brengt echter geen medische attesten aan die zijn problematiek en deze van zijn zoon kunnen staven én die aangeven dat deze een overdracht aan de Poolse autoriteiten zou verhinderen.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door de dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De betrokkene toont ook niet aan dat hij bij overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde elementen wordt besloten dat de asielaanvraag van de betrokkene niet door de Belgische instanties wordt behandeld met toepassing van artikel 3(2) of artikel 15 van Verordening 343/2003."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde K. M. geboren te (...) van nationaliteit : Georgië (Rep.) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 16 (1) (e) van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003

Betrokkene diende op 9/11/2009 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem bleek dat betrokkene in juli 2009 asiel had aangevraagd in Polen. Op 28/01/2010 werd aan de Poolse autoriteiten een verzoek tot terugname van betrokkene gericht. Op 3/2/2010 ging Polen akkoord met de terugname van betrokkene en haar kinderen op grond van art. 16 (1) (e) van de Verordening 343/2003.

Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 21/01/2010 werd aan de betrokkene gevraagd om om welke reden zij asiel vroeg in België. Zij stelde dat België de mensenrechten respecteert, dat de mensen hier beter behandeld worden en de mensen er vriendelijk zijn. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaart zij hartproblemen te hebben, maar hiervoor nog niet bij de dokter geweest te zijn, en eveneens zeer nerveus te zijn. Haar zoon zou aan astma lijden. Betrokkene brengt geen medische attesten aan die haar problematiek en die van haar zoon kunnen staven én die eveneens een overdracht aan de Poolse autoriteiten zou verhinderen.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door de dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De betrokkene toont ook niet aan dat zij bij overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde elementen wordt besloten dat de asielaanvraag van de betrokkene niet door de Belgische instanties wordt behandeld met toepassing van artikel 3(2) of artikel 15 van Verordening 343/2003.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdende het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, schending die machtsafwijking en machtsoverschrijding inhoudt, door een schending van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet en 71/3, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), de artikelen 3, § 2 en 3, §4 en 15 van de Dublin-II-Verordening, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekers voeren ondermeer aan dat de bestreden beslissingen een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering vertonen doordat er helemaal geen rekening is gehouden met hun medische en psychologische problemen terwijl zij daar wel degelijk uitdrukkelijk melding van hebben gemaakt tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers wijzen op hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen en ingediend op 10 februari 2010 per fax en dezelfde dag aangetekend verstuurd. In bijlage hebben verzoekers ook de medische stukken verstuurd en rapporten waaruit blijkt dat zij in Polen geen toegang zullen krijgen tot de noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers stellen dat zij, gelet op hun korte tijd van verblijf in België, niet eerder deze medische attesten hebben kunnen overmaken aan verwerende partij dan op 10 februari 2010 maar deze toch ter kennis hebben gebracht voor het nemen van de bestreden beslissingen. Verwerende partij is dan ook verplicht om na te gaan of verzoekers niet behoren tot een categorie van kwetsbare personen wiens uitwijzing naar Polen een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou hebben. De bestreden beslissingen zijn helemaal niet gemotiveerd omtrent deze uitdrukkelijke aanvraag met het aangetekend schrijven van 10 februari 2010 (gefaxt op dezelfde dag), wat een kennelijk gebrek is aan formele en materiële motivering. Verwerende partij kan niet betwisten dit schrijven te hebben ontvangen voordat de bestreden beslissingen werden genomen en dat er dus op haar de verplichting rustte om dit schrijven in aanmerking te nemen en te antwoorden op de argumenten aangehaald in dit schrijven waarbij wordt gevraagd toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule. Verzoekers hebben aangehaald dat zij nood hebben aan psychologische en psychiatrische behandeling

en dat hun zoontje nood heeft aan opvolging en behandeling door een pneumoloog, wat niet toegankelijk zal zijn voor hen in Polen en waarvoor verzoekers verwijzen naar verschillende objectieve informatiebronnen.

2.2 Verwerende partij antwoordt met betrekking tot dit onderdeel van het middel het volgende in de nota met opmerkingen:

“Verzoekers maakten ook nooit eerder een voorbehoud voor Polen, voor wat betreft de afhandeling van hun asielaanvraag.

Verzoekers hebben alleszins nagelaten om de nodige bewijzen en medische attesten van hun medische en psychologische problematiek bij hun asielaanvraag te voegen.

Verzoeker heeft bij zijn asielaanvraag melding gemaakt van angstaanvallen, slapeloosheid en hoofdpijn.

Verzoekster maakte melding van hartproblemen. Hun kind zou leiden aan chronische astma.

Verzoekende partij liet evenwel na naar aanleiding van de asielaanvraag medische attesten voor te leggen die de problematiek van de ouders en van de zoon kunnen staven en die bovendien aantonen dat de aandoeningen de overdracht aan Polen onmogelijk zouden maken.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 werd aangetekend verzonden door verzoekende partij op 10 februari 2010. De beslissing dateert echter van 11 februari 2010.

Verzoekende partij heeft zodoende niet aangetoond dat de Dienst Vreemdelingenzaken tijdig op de hoogte was gebracht van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en de daarin opgenomen argumentatie, en dat zij in de mogelijkheid was hiervan kennis te nemen, alvorens de thans bestreden beslissing te nemen.

De asielaanvraag van verzoekers dateert van 9 november 2009, en de medische informatie werd pas 10 februari 2010 verzonden. Een aangetekende brief is niet noodzakelijk daags nadien ter plaatse bij de bestemming. Een faxrapport van verzending is een bewijs dat informatie werd verzonden door de verzender, maar is geen bewijs van daadwerkelijke kennisname door de geadresseerde. Verzoekers hebben zodoende niet aangetoond dat in de thans bestreden beslissing met deze aangeleverde informatie rekening kon worden gehouden.”

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071 en RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekers verwijzen naar hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet betwist dat verzoekers een aanvraag tot verblijf om medische redenen hebben ingediend. Verwerende partij stelt echter dat de aanvraag door verzoekers aangetekend werd verzonden op 10 februari 2010 terwijl de beslissing dateert van 11 februari 2010 en dat zij bijgevolg niet tijdig op de hoogte was gebracht van de aanvraag en de daarin opgenomen argumentatie. Verwerende partij voegt daar nog het volgende aan toe: *“Een aangetekende brief is niet noodzakelijk daags nadien ter plaatse bij de bestemming. Een faxrapport van verzending is een bewijs dat informatie werd verzonden door de verzender, maar is geen bewijs van daadwerkelijk kennisname door de geadresseerde.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat op 10 februari 2010 een fax is toegekomen op de Dienst Vreemdelingenzaken houdende een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de fax wordt uitdrukkelijk vermeld dat dezelfde aanvraag op 10 februari 2010 aangetekend is verstuurd. Zowel de fax als de aangetekende verzending bevatten in bijlage de ingevulde medische attesten, met name de attesten “Medimmigrant. invulblad voor een uitgebreid medisch attest.” Verwerende partij dient voor de beoordeling van haar beslissing rekening te houden met de feiten waarvan zij kennis heeft of kon nemen alvorens de beslissing werd genomen. Aangezien de fax op de Dienst Vreemdelingenzaken is toegekomen op 10 februari 2010 en er op deze datum nog geen beslissingen waren genomen kon verwerende partij kennis nemen van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en van de medische stukken ter staving van de aanvraag. Het gegeven dat verwerende partij niet “daadwerkelijk” kennis kon nemen van de aangeleverde informatie per fax heeft niet tot gevolg dat verzoekers slachtoffer mogen worden van de wijze waarop de diensten bij de overheid zijn georganiseerd en van de wijze waarop de verwerende partij meent zich van

haar taak betreffende het indienen van informatie per fax te mogen kwijten. De Raad acht de door verzoekers aangehaalde feiten die niet door enig stuk van het administratief dossier worden tegengesproken als voldoende opdat verwerende partij tijdig kennis kon nemen van de aanvraag om machtiging tot verblijf en van de medische attesten. Verzoekers voeren bijgevolg terecht aan dat de motivering in de bestreden beslissingen *“Betrokkene brengt echter geen medische attesten aan die zijn (haar) problematiek en deze van zijn (haar) zoon kunnen staven (...)”*, niet correct is.

Er dient echter te worden opgemerkt dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Dit heeft tot gevolg dat de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel niet moet betrekken bij de motivering van de bestreden beslissing die een bevel om het grondgebied te verlaten bevat tenzij verzoekers aantonen dat ze dwingende bepalingen van internationaal recht hebben ingeroepen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, die verhinderen dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen blijkt dat verzoekers stellen geen toegang te hebben tot degelijke gezondheidszorg in Polen en hiervoor verwijzen naar verschillende stukken. Zij menen derhalve dat indien zij worden teruggestuurd naar Polen zij het risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling. In de fax van 10 februari 2010 verwijzen zij naar de volgende stukken *“Forumréfugiés, Le système d’asile en Pologne, 2009; European refugee Fund, “Country report: Poland, updated may 2007 en GEBHARD, J., Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, p. 99-128.”* Deze stukken zijn niet toegevoegd aan de verzending per fax met volgende mededeling *“De info waar ik naar verwijs is van algemene bekendheid en deze worden u per aangetekend schrijven gestuurd, gezien het te veel is om per fax te sturen”*. De Raad stelt aldus vast dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van 10 februari 2010 aan het voormelde voldoet. Er wordt verwezen naar medische problemen, naar medische attesten en naar beschikbare informatie over de gezondheidszorg in Polen. Verzoekers voeren aan dat zij om die redenen onmogelijk kunnen terugkeren naar Polen aangezien zij *“ook onmenselijke en vernederende behandeling ondergaan in strijd met het artikel 3 EVRM omwille van hun gezondheidstoestand en de onmogelijkheid om toegang tot krijgen tot de nodige gezondheidszorgen in Polen.”*

Verzoekers merken bijgevolg terecht op dat de bestreden beslissingen met geen woord reppen over de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. De Raad stelt derhalve vast dat de formele motiveringsplicht werd geschonden. Ten overvloede merkt de Raad overigens op dat de verwerende partij ter terechtzitting bevestigt dat er over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen vooralsnog geen beslissing is genomen.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

Het middel is in de mate waarin het betrekking heeft op de formele motiveringsplicht, gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN